

[Alice Faber]

er interesseret i at få noget gjort ved det og få oprejsning.

Indenrigsministeren mener også, at det bliver svært at lave en graduering, og at den vil være uretfærdig. Ja men det er også svært at lave en graduering af arbejdsskader. Hvis man har fået en hjerneskade, er det meget svært at lave en graduering af, hvor meget der skyldes det ene stof eller det andet stof. Men det skal gøres, og det er sikringsstyrelsens opgave.

Jeg siger tak til fru Tove Lindbo Larsen for støtte til forslaget. Jeg vil sammen med fru Tove Lindbo Larsen anmode om, at indenrigsministeren arbejder positivt med forslaget, selv om indenrigsministeren her var direkte uvenlig over for forslaget.

Fru Birgit Fogh-Andersen viste stor forståelse for intentionerne og holdningen i forslaget. Jeg forstod også, sidste gang vi drøftede det, på fru Birgit Fogh-Andersen, at der var megen forståelse for det.

Fru Birgit Fogh-Andersen var inde på sygdomme i nervesystemet. Det er en svær definition, hvad sygdomme i nervesystemet er. Vi har jo alle sammen en lille neurose et eller andet sted, men derfor skal vi helst ikke igennem LSD-behandling og det, mange af de patienter har været igennem.

Sådan noget som talelidelser vil jeg ikke betegne som en sygdom i nervesystemet, heller ikke nogen af de andre problemer, der har været inde i behandlingen: pubertetsvanskeligheder osv.

Fru Birgit Fogh-Andersen siger, at der er mange problemer med forskningen på dette område. Ja, det er der, for det har været meget lavt prioriteret. De psykisk syge har altid været lavt prioriteret, ikke alene behandlingen, men også forskningen. Lige for tiden bliver der forsket meget i miljøet omkring sindslidende, ikke bare omkring psykofarmaka.

Jeg synes ikke, det er synd for sikringsstyrelsen, at det bliver svært at finde ud af, hvordan det skal gradueres. Jeg synes, det er synd for LSD-patienterne, at de skal igennem denne undersøgelse, men sikringsstyrelsen får sine penge for det.

Fru Bente Nielsen er også meget enig i intentionerne, men er bange for fremtiden. Jeg forstår ikke rigtig fru Bente Niensens bemærkning om, at erstatningsregler med tilbagevirkende kraft er man uenig i. Jeg troede,

at man altid fik erstatning med tilbagevirkende kraft. Man skal vel først have været ude for et uheld, før man kan få erstatning.

Jeg vil selvfølgelig sige tak til fru Dagmar Mørk Jensen for en positiv modtagelse. Det er dejligt, at de radikale vil være med til at se på, hvordan man kan støtte sagen og gøre det op i forhold til den procedure, som almindeligvis følges i den slags sager.

Jeg er meget positiv over for, at vi i udvalget ser på, hvor stor erstatningen skal være. Vi synes selv, det er beskedent, at de, der er hårdest ramt, får en erstatning på 500.000 kr. som den højeste erstatningsydelse. Vi synes, det er væsentligt, at de overhovedet får erstatning, og at de derved får at vide fra samfundets side, at de har været udsat for en fejltagelse. Med hensyn til det, de har været igennem i de sidste 25 år, vil vi give et lille bitte plaster på såret – mere kan det ikke blive.

Fru Birgith Mogensen havde også sympati for forslaget, men måtte afvise det, fordi det var en håbløs opgave. Hvis vi afviser alle håbløse opgaver og aldrig nogen sinde går i gang med noget af det, som forekommer håbløst, så kan jeg ikke rigtig forstå, hvorfor vi sidder herinde.

Tak til hr. Lenger for en positiv modtagelse og tak for tilbagevisningen af redegørelsen fra indenrigsministeren.

Jeg vil slutte med at sige tak til hr. Poulsgaard. Vi har råd til det, og jeg er også enig i, at vi må se på erstatningsbeløbet.

Jeg tror, at jeg på LSD-ofrenes vegne kan sige mange tak til flertallet i folketinget for, at man nu vil give dem oprejsning.

Lenger (VS):

Jeg skal forsøge at holde mig inden for regeringsordenens rammer, men jeg har lyst til at dokumentere lidt mere min påstand om, at indenrigsministerens redegørelse er temmelig utroværdig.

Jeg vil gerne – uden at citere – fremhæve, at redegørelsen refererer Spencer, Sandison og Whitelaw for i 1954 at have sagt, at patienterne blev taget i LSD-behandling efter nogle få lægesamtaler, men at de ikke blev særlig forberedt til behandlingen. Det, de herrer faktisk gjorde sig til talsmand for, var, at de fandt det ønskeligt, at patienterne, hvis det overhovedet var muligt, startede behand-